

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG

BUREAU & REDACTIE:
DRUKKERIJ COLLE
REGULIERENWAL (Steenderpoort)
— TONGEREN —
Postчек N° 84855. — Telefoon 19.

AANKONDIGINGEN.

Per regel . . . fr. 1,00
Tusschen Aankondigingen en Provincie-
gelden, volgens overeenkomst
KLEINE AANKONDIGINGEN:
Van 1 tot 4 regels . . . fr. 0,50
Bijna regel meer . . . fr. 0,75

Een aandoenlijk verhaal.

Bit het onde Rome (3^e-4^e eeuw)

MOEST HIJ ONZIDIG BLIJVEN?

Ter inleiding.

Wij stelden ons deze vraag bij het lezen van het verhaal door Kardinaal Wiseman in zijn beroemd werk *Fabiola* neergeschreven en dat ons te binnen kwam bij de nalering van de feestdagen van St-Sebastiaan en St-Agnes (20-21 Januari). Inderdaad de persoon die in dit verhaal gaat optreden is Quadratus, een vriend van St-Sebastiaan. De bovenstaande vraag komt straks weer. Ziehier het verhaal van Wiseman.

Een zware zending aan een kind toevertrouwd.

Alhoewel de diakens belast waren de H. Communie van de hoofdkerk over te brengen naar de andere kerken, waar de titularissen alleen het brood des levens van de geloovigen uitdeelden, werd echter de last van dit goddelijk Voedsel aan de martelaars in de gevangenis, en aan de stervenden in de huizen te bezorgen, toevertrouwd aan mindere dienaars. Op dit oogenblik, nu de vijandelijke driften van het heidensche Rome hevig aangestookt waren, door het gedachte aan de nabijzijnde vermoord van een groot getal christenen, was de vervulling van zulk een last een wezenlijk gevaar. De dienaars der Kerk waren dus verplicht, bij dag, zorgvuldig verkleed te zijn.

Het goddelijk Brood was bereid, en de priester sloeg van het altaar een blik naar de vergadering om te zien wie hij niet de gevaarlijke zending zou belasten. Alvorens zich iemand had kunnen aanbieden, knielde reeds de jeugdige acolyt Tarsicius voor zijn voeten. Deze stak de handen tot den priester uit, alsof hij zich bereidde om het hemelsch onderpand te ontvangen, en zijn zoo lief, schuldloos en engelachtig geslacht scheen te smeeken, dat hem onder alle aanwezigen de voorkeur zou gegeven worden.

— Gij zijt te jong, mijn kind, zegde de priester, gansch verwonderd, toen hij dit onbegrijpelijk en opgetogen gelaat voor zich zag.

— Mijn jeugd, heilige Vader, zal mijn beste verdediging zijn. O, weiger mij die groote eer niet.

Hij voegde de handen samen, en zijn bed was zoo vurig en zoo vol moed, dat de weigering onmogelijk werd. De priester wendde de goddelijke Geheimen in een lijnen, overdekte ze met een anderen doek, en stelde ze aan het kind ter hand, zeggende:

— Gedenk Tarsicius dat een onbegrijpelijk schat aan uw zwakke zorgen is toevertrouwd. Vermijd op uw weg, de openbare plaatsen en volksvergaderingen... Zult gij getrouw Gods gaven bewaren?

— Ik zou liever sterven dan ze af te staan, antwoordde het heilige kind, terwijl het den goddelijken Schat op zijn hart, onder zijn ononderbroken verborg. Het stapte in haast door Rome's straten en vermeerde zowel de woelige plaatsen als de eenzame wijken.

Een eerste ontmoeting.

In de nabijheid van een groot, fraai huis, zag de eikenares, een edelvrouw zonder kinderen, hem komen. Zijn schoonheid, zijn heilzaamheid, de statigheid zijner houding, de waardigheid van zijn gang, zijn neergelaten hinken, zijn over de borst gekruiste armen, alles verbande de edelvrouw.

— Blijf wat staan, mijn kind, sprak zij, zich voor hem in den weg plaatsen! Hoe is uw naam? Wie zijn uw ouders?

— Ik ben Tarsicius, een wees, antwoordde hij, maar met een glimlach bezien, en ik heb geen ander verblijf dan een huis, waarvan gij den naam niet gaarne zult hooren.

— Welnu treed dan bij mij binnen, ik wensch u te spreken. O, had ik een zoon als gij!

— Voor het oogenblik mag ik mij niet onthouden, ede dame, ik heb een grooten, heiligen plicht te vervullen, en ik mag niet uitstellen hem te volbrengen.

— Belooft dat mij morgen te komen bezoeken: dit is mijn huis.

— Morgen zal ik komen, indien ik nog leef, antwoordde het kind met een zoo opgewonden gelaat, dat het aan de edelvrouw als een afgestort van hooger sferen voorkwam. Zij staarde het nog lang na, en besloot eindelijk zijn stappen te volgen. Welk hoorde zij gerucht en vervaarlijke kreten. Zij bleef staan totdat alles stil was en vervorderde langzaam haar weg.

Het kind wil niet medespelen.

Tarsicius, wiens gedachten op hoogere dingen dan op een wereldsche erfenis gevestigd waren had inmiddels zijn stappen verhaast. Hij bevond zich weldra op een plaats waar uit de school wederkerende

kinderen aan 't spelen waren.

— Er is nog een man noodig om ons spel voortdurend te maken, waar zullen we hem vinden? sprak de leider van den troep.

— Wat een geluk, weervoer een andere, we daar komt Tarsicius. Ik heb hem in een jaar niet meer gezien! Hij is zeer behendig in alle spelen. Kom, Tarsicius, voegde hij erbij, hem met den arm nemende, waarom speelt gij u zoozeer? Speel met ons als een goed makker.

— Ik kan nu niet, Petilius, ik kan nu niet, ik ben met een zaak van groot belang belast.

— Doe dit later, hernam de andere, een sterkgespied en opbruinsd jongeling, die hem met gewel v. stield. Ik ken geen weigering wanneer ik iets vraag. Welaan, speel met ons mee er terstond!

— Ik bid u, zeide het arme kind op smekende toon, laat mij gaan!

— Zeker niet, antwoordde de andere. Wat draagt gij met zooveel zorg op uw hart. Waarschijnlijk een brief. Welnu zal het iets letten dat hij een half uur later besteld wordt? Geef hem mij en ik zal hem goed wegleggen terwijl we spelen!

En hij pookte den heiligen schat, dien het kind op zijn hart gedrukt hield, vast te grijpen.

— Nooit! Nooit! antwoordde Tarsicius, de blikken ten hemel slaande.

— Ik wil zien, ging de andere barmhartig voort: ik wil dit verborgen geheim kennen.

Het kind mishandeld.

Dan begon hij het kind aaneeloochend heen en weer te stooten. Een menigte menschen uit de buurt kwamen buiten, en vroegen nieuwsgierig wat er gaande was. Zij zagen een kind met over elkaar gekruiste armen, dat met een bovennatuurlijke kracht besnaafd scheen, en verstoond aan de aanvallen van een groteren, sterkeren jongen, die hem wilde doen zeggen wat het op zich droeg. Slagen, stampen, stooten, steenworp schenen geen indruk op hem te maken. Het leed alles zonder morren en zonder zich te verdedigen, maar bleef onwankelbaar en stond niets af.

Het kind als Christen bekend. Doodelijke mishandeling.

— Wat is dat wat mag dat zijn? vroegen de omstanders aan elkander. Fulvius kwam daar juist voorbij en sloot zich aan bij den kring die rond de strijders stond. Op een oogslag herkende hij Tarsicius, dien hij bij de wijding van December gezien had, en toen de aanwezigen, door zijn jeuglige kleeding getroffen, hem vroegen wat er omginge, antwoordde hij met verachting, op zijn hiel rondraaiend:

— Wat dat is? Het is een ezel van een christen die de geheimen draagt.

— Dat woord was genoeg om de menigte aan te hitsen.

Fulvius, een zoo nuttelooze prooi verachtende sprak die woorden uit, wel wetende dat zij hun uitwerking zouden hebben. De nieuwsgierigheid der heidenen was ten top gestegen. Zij wilden zien wat de Christenen de geheimen noemden, en al de omstanders eischen van Tarsicius dat hij han den zoo zorgelijk bewaarden schat zou toonen.

— Gij zult hem niet hebben dan met mijn leven, antwoordde het heldhaftig kind.

Een smid bracht hem een geweldige vuistslag toe op het hoofd en het bloed spatte uit de wonde: de eene slag volgde op den anderen, totdat het kind, met kneuzingen en verwondingen overdekt, uitgespuet, doch nog steeds met de armen over de borst gekruist, ten grond neerplofte. De menigte omringde reeds den martelaar en zijn onderkleed vastgrijpende, meende zij dit te verscheuren om zich van den drie-maal heiligen Schat meester te maken.

Een beschermer. Bravo!

Doch op dit oogenblik werden de omstanders door een reuzenkracht rechte en links ter zijde gestoot. De eenen bereikten al waggelend het uiteinde der plaats, de anderen draaiden al duizelend rond tot dat zij ten gronde vielen, terwijl de overigen uiteengebroken werden door een officier van reuzengroote, die deze nederlaag bewerkte had. Wanneer hij de plaats had schoon geveegd, knielde hij voor het kind, en het gansch gekneusd en schier huiltende kennis, met de omzichtigheid eener moeder optillend, vroeg hij noekend en op minzamen toon:

— Lijdt gij veel, Tarsicius?

— Bekommer u om mij niet, Quadratus, antwoordde hij zijn oogen opendend en hem met een glimlach aanzien, maar ik draag de goddelijke Geheimen, neem die spoedig mee.

Dan lichtte de krijgsman het kind met tiemaal meer eerbied op. Hij droeg niet slechts in zijn armen het zachtzacht slaach-offer, dat zoo heldhaftig zijn jeugdige leven had ten pand gesteld: hij hield niet alleen het Lichaam van een heilige, maar den Loning van glorie, den Heer der martelaars en het goddelijk Slachtoffer der eeuwige zaligheid. Het kind liet vertrouwelijk zijn hoofd op den breiden schouder van den

soldaat leunen, doch zijn handen bleven op het heilig pand gedrukt, dat hem werd toevertrouwd. De krijgsman scheen den dubbelten lat dien hij droeg niet te voelen en stapte hartig voort, toen hem een edelvrouw staande hield, want zij had het kind herkend!

— Is het wel mogelijk, riep zij uit! Is dat die schoone en bevallige Tarsicius, dien ik daar zoo even zag? Wie heeft hem toch zoo mishandeld?

Mevrouw, antwoordde Quadratus, zij hebben hem vermoord, omdat hij Christen is.

De edelvrouw beschouwde een oogenblik het gelaat van het kind. Het ontsloot de oogen, glimlachte op haar en stierf. Die blik van het stervende kind ontstak het licht van het geloof in de ziel van de edelvrouw: eenigen tijd later was zij christen.

De eerbiedwaardige Diotysius kon nauwelijks zijn tranen weerhouden, toen hij de armen van het kind opende en daaronder, op zijn hart, den driemaal heiligen schat ongeschonden weervond. Degeene die hem een uur te voren een lieve engel scheen, was nu in den sluimer der martelaren een godzegenat geworden. Quadratus droeg het lijk van het kind naar het kerkhof van Calixtus, waar het ter aarde werd besteld in tegenwoordigheid der geloovigen die dezen zoo heiligen dood grootelijks bewonderden.

Grafschrift van dat heilige kind.

Later stelde de heilige paus Damasus het grafschrift op van den kleinen martelaar. Vertaald luidt het als volgt:

— Toen de heilige Tarsicius de Geheimen van Christus droeg, zocht een woedende moght hem die te ontnemen; hij wilde liever den dood onderstaan dan de hemelsche heilsmaten aan zedende handen overleveren.

Het Romeinsche martelaarsboek vermeldt dat zijn feest op 15 Augustus gevierd werd, in het kerkhof van Calixtus, van waar men zijn beenderen later overbracht naar de Kerk van den H. Sylvester in Campo, zooals een oud opschrift getuigt.

De tijding van deze gebeurtenis kwam de gevangenen eerst te oore na het avondmaal. Op dit oogenblik trad Sebastianus binnen, en bespeurde aanstonds dat er slechte tijdingen toegelopen waren. Hij raadde alles, want Quadratus had hem reeds over het gebeurde onderricht. Hij beoede den moed der heidenschen van Christus op.

Een paar bemerkingen.

Tot hier het verhaal van Kardinaal Wiseman, waarin hij natuurlijk op fictieve wijze volledig heeft het weinige dat men over Tarsicius weet. Maar de hoofdzak, het grafschrift van den H. Paus Damasus I (366-384) is belangrijk genoeg, want zooals Kardinaal Wiseman doet opmerken, het toont « dat het geloof aan de wezenlijke tegenwoordigheid van het Lichaam van O. L. Heer in het H. Sacrament toen hetzelfde was als hedendaags ». Ziehier de eigenlijke tekst van dit opschrift in Latijnsche verzen:

Tarsicius sanctum Christi sacramenta praeferens
Cum male sese manu periret vulgare profanus,
Ipse animam pollicuit dimittere caesus
Proinde quam caribus retinuit castissima membra.

De bijzonderheden van het verhaal zijn door den schrijver verzonnen en Quadratus dien wij op het kritisch oogenblik zijn tusschenkomsten is een ingebrekele persoon.

Maar toch, zelfs als gij dit weet, blijft het verhaal aandoenlijk. In een onderverdeling van het verhaal riepen we den beschermder van Tarsicius en zijn schat, brave toel! en dit is wel passend in den tijd dien we beleven.

We hebben daarom bovenaan de algemeere vraag gesteld: Moest hij onzijdig blijven? Enieder zal antwoorden: Neen, hij was de sterkste; hij moet het goede recht verdedigen.

Doch hier moeten we dadelijk de remking maken dat hij in het geheel niet, de sterkste was, want die het verhaal van Wiseman verder leest, zal zien dat hij het op zijn beurt met den dood moet bekopen.

En bijgevolg als gij met ons het kloekmoedig, snel, beslist optreden van den officier Quadratus hebt toegejuicht, moet gij logisch het besluit trekken: Er zijn omstandigheden waarin het een lafheid is onzijdig te blijven. Dat is waar voor personen en voor volken.

G. S.

Aardrijkskunde en Geschiedenis

ITALIE EN DE WERELDOORLOG.

Niet genoeg belooft!

Het is een dikwijls herhaald argument van de Italianen dat ze voor hun deelname aan den wereldkrijg niet genoeg beloofd werden. Ze hebben nochtan na den oorlog Istrië en een deel van Lyrië en heel Trentino tot aan den Brennerpas mogen aaneenhaken: in het geheel 21.340 vierk.

kilom. en 1.533.000 inwoners. Daarenboven heeft Italië zich na het verdrag van St-Germain-en-Laye (1) meer-ter gemaakt van Fiume met zijn grondgebied hebbende 700 vierk. kilom. oppervlakte en 107.000 inwoners. Totaal: 22.340 vk. kilom. en 1.640.000 inwoners.

Daarentegen heeft Elzas-Lotharingen zoo-als het aan Frankrijk teruggegeven werd een oppervlakte van 14.520 vierkante kilometer met een bevolking van 1.870.000 inwoners.

Om deze aardrijkskundige inlichtingen te volledigen zullen we bijvoegen dat het grondgebied van Eupen-Malmédy aan België afgeest aan een oppervlakte heeft van 980 vierk. kilom. met 60.000 inwoners.

Bijgevolg in oppervlakte heeft Italië meer bijgekregen dan Frankrijk, en 22 maal zooveel als België. (2) In bevolking heeft het niet zooveel bijgekregen als Frankrijk, maar in waarde wegen de nieuwe Italiaansche provincien toch op tegen Elzas-Lotharingen, want ze bevatten de grote zeehavens van Triest, de havens van Zara en Fiume, de oorlogshavens van Pola vanden Italiair de heerschappij kreeg in de Noordelijke Adriatische Zee, gelijk het ze in het Zuiden heeft door de haven van Valona in Albanie. Door het herit van den Brenner en de links en rechts van deze grens voortvloeiende ketens heeft het een veel gemakkelijker te verdedigen grens dan vroeger. (2)

Behalve deze afstand van grondgebied en de betaling van vergoedingen moest Oostenrijk ook nog veel in natura leveren als spoorwegmaterieel, schepen, koeien, varzen, enz.

Verscheidene schildertien en andere kunst- en archiefstukken moesten aan Italië afgeest worden. (art. 194). Men ziet de rekening was van tel.

De tusschenkomst van Italië in den oorlog.

Italië heeft nimmer ontkend dat het met kracht aan den oorlog deelnam. Waar het de maat te buiten ging, was als het aan de bondgenooten deed beloven, dat Z. H. de Ius buiten het vredestractaat moest blijven.

Maar hier dienen we vooral bij de krijgsovereenkomsten te blijven en te onderzoeken wat wederzijds gepresteerd werd.

Italië heeft er herhaaldelijk op gezeven dat het door de doorbraak van Vittorio Veneto: (Oet. 26 tot 4 Nov. 1918) den doorslag gaf. Maar er dient in aanmerking genomen dat Italië lichtjes heenglijdt over de hulp die het van de geallieerden ontving. Daar men zich hier te lande vooral bezig hield met het zien in België en Frankrijk gekeerde, heeft men waarschijnlijk weinig rekening meer van het zien tusschen Oostenrijk en Italië geleende. Daarenboven, aangezien men het in Italië ten kwade zou du-den als Frankrijk of Engeland op dit oogenblik hun hulp herinnerden, is het den dictator mogelijk de vroegere bondgenooten van onafhankelijkheid te beschuldigen en geweldig te pochen.

Eenige herinneringen.

Daarom ziehier eenige herinneringen uit het einde van 1917 en 1918.

De laatste week van October 1917 zag de verschrikkelijk te neder- ar, die de bondgenooten kenden, namelijk die van Caporetto waar de Italianen 200.000 krijgsgevangenen en 1800 kanonnen verloren. Hun leger week in groote wanorde achteruit. De bevelhebber Cadorna moest door P. Diaz vervangen worden. De Italianen werden achteruitgedreven over de Isonzo, over de Tagliamento, over de Livorno; begin November ontbrandte de strijd op de oeveren der Piave. Intusschen zagen de bondgenooten in dat hulp nodig was. Voor het einde van October trokken Fransche divisies over de grens en een Fransche strijdmacht, het 12e legerkorps onder bevel van generaal Fayolle, maakte zich gereed om zijn plaats aan het Italiaansche front in te nemen. Ook een Engelsch legerkorps, het 14e, onder bevel van Herbert Plumer kwam ter hulp op 10 November.

Indiëls had een belangrijke samenkomst plaats te Rapallo, waarin aanwezig waren Lord George, de Boerengeneraal Smuts, William Robertson en Henry Wilson. Namens de Franchen: de eerste minister Painlevé en generaal Foch, wiens optreden alleen een leger waard was.

De Franchen zouden de heuvels ten Noorden en ten Zuiden van Vicenza betrekken indien de terugtocht op de Brenta noodig werd. Deze terugtocht werd verworpen dank aan den weerstand van Foch en generaal Plumer. Anders viel Venetië in handen der Oostenrijkers en Duitschers en de Italiaansche vloot kreeg het te kwaad in de Noordelijke Adriatische Zee.

Het was echter eerst op 4 December, dat de troepen van Fayolle en Plumer ieder een sector op de Piave overnamen. Weldra zou hier een verschrikkelijke slag op de bergvlakte van Asiago ontbranden (6-11 Dec. 1917), waarin 2000 kanonnen vuur spuwden. De Oostenrijkers en Duitschers broemden er zich op 15.000 gevangenen gemaakt te hebben. Maar nu de Italianen wisten dat ze niet meer alleen stonden was

hun moed verdubbeld. Daarenboven volgens de krijgsprincipen van Foch, gingen de Franchen tot den tegenaanval over en op 30 Dec., gesteund door de Engelsche artillerie, maakten zij zich meester van Monte Tomba, waar ze 1392 gevangenen maakten. Sinds toen verbeterde de toestand stilaan.

Maar de groote veldslagen hadden Italië van veel oorlogsmateriaal beroofd, en Oostenrijk, dat door de hongerblokade reeds in het nauw gebracht was, vond grooten voorraad in Italië.

Oet.-Nov. 1918. De overwinning.

Sinds den tegenslag was Italië niet meer zoo eigenzinnig, en ook de bondgenooten begrepen te begrijpen dat ze tot betere samenwerking en eenheid van commando moesten komen.

Ende October 1918 had de Italiaansche generaal Diaz 51 Italiaansche divisies, drie Engelsche, twee Franchen, een Tsjecho-Slovaksche en ook een Amerikaansche regiment onder zijn bevelen.

Op de Asiago hoogvlakte lag het te Italiaansche leger dat een Britsche divisie (de 4de) bevatte. Tusschen de Brenta en de Piave in den Grappa-sector bevond zich het leger, waarin een Fransche divisie opgenomen was. Lange de Piave zuidwaarts van Montello, stond het twaalfde leger, onder den Franchen generaal Graziani. Op de hoogte van Montello stond het 3de leger van generaal Caviglia. Ten zuiden daarvan had Lord Cavan het bevel over het 11^e Italiaansche legerkorps en het 14^e Engelsch legerkorps. Nog verder zuidwaarts tot aan de Adriatische Zee lag het derde leger van den hertog van Aosta.

De hoofdas lag meest geveerd worden door het 12^e, het 3^e en het 10^e leger, tegen het 6^e en de Oostenrijksche leger. Men keert het verloop van den slag. Ende October begonnen de Tsjecho-Slovaken en Poolische bataljons zich op groote schaal over te geven, zelfs de Hongaren toonden niet te genegen naaken van den oorlog. Alleen enkele uitgelezen Duitsch-Oostenrijksche eenheden bewaarden de krijgstucht en hielden stand. Op 31 October oversteed het leger van Lord Cavan de Livorno, dat van Graziani droeg voortwaarts door de bergen van de Quera, enz. Op 4 Nov. kwamen Oostenrijksche gevechtseenheden in het hoofdkwartier bij Generaal Diaz en generaal Baugnot naar de vredesvoorwaarden informeren, en deze werden hun bekend gemaakt.

Men ziet dat hier in den slag van Vittorio Veneto ook de Italianen niet alleen stonden, en dat de verleende hulp niet gering was. We teken derom de eeren van den Franchen generaal Graziani en den Britschen Cavan onder de versterkt vooruitgedrongen troepen.

Waarlijk indien er een besluit moest genomen worden, dan zou het zijn dat de bondgenooten elkander goed ondersteunden er dat dit tot voordeel moest dienen.

Invloed van de Italiaansche overwinning.

De overwinning van Italië kon de ineenstorting van het Duitsche front in het Westen eenige dagen verhaasten, maar dat was al Immers Ludendorff had reeds als opperbevelhebber moeten ontslag nemen van 29 October. En sinds de Amerikanen en Franchen den uitroep van St-Michel hadden schoongevraagd, stond het Duitse leger voor de grootste nederlaag die de wereld ooit aanschouwd had. « Bij zwenking van den Amerikaanschen rechter vleugel naar Noord-Oost tusschen Metz en Longuyon werd de spoorweg Metz-Arion-Namen afgebroken en de heele Duitse zuidelers werden gevangen gemaakt. Alsdan zouden slechts weinige versche Duitse afdeelingen tusschen Holland en Limburg en de Ardennen kunnen ontsnappen, en de volgelijde aller oorlogsrampen, waarvan de geschiedenis melding maakt, zou het Duitse legercommando overrompeld hebben ». (3)

De edelmoedige opmerking van Foch.

Foch wist zulks. Hoe weinigen, in zijn plaats, zouden aan de verlokking van zulk een grooten lauwkrans verzaakt hebben. Hij nochtan, de groote, algemeene krijgs-overwinde verklaarde beslistweg: Als wij ons oorlogsdoel kunnen bereiken, zonder voortvechten, mogen wij het leven van geen enkelen soldaat meer offeren.

Als de Duitschers durven beweren dat ze niet definitief verslagen waren, wijs hen dan op de val waarin ze gevangen zaten, zoo Foch wilde.

G. S.

(1) Door dit verdrag van 10 Sept. 1919, door Italië medeondertekend, viel Fiume in het grondgebied van Serbie. Een bijzonder artikel van het verdrag (art. 322) kent aan Tsjecho-Slovaksche ook de door-aakt door Oost-nijk naar de haven toe. Door het traktaat van Rapallo (12 u 1920) tusschen Italië en Yougo-Slavie werd Fiume als uitsluitend tusschen beide landen erkend, maar op edig maakten de Italianen er zich al in meester aan.

(2) In bevolkt 27 maal die van het district Eupen-Malmédy.

(3) John Buchan, Nelson's Story of the War, t. XLIV, p. 57, Londen, Nelson.